

קטעים מתוך דו"ח של הג'וינט מאוגוסט 1942 על מצוד אצטדיון החורף

אוטובוסים שהוחרמו הובילו משפחות שלמות לאצטדיון החורף, בכלל זה ילדים בני שנתיים. המשטרה גילתה יחס אנושי והבנה רוב הזמן. השוטרים עזרו לנשים לסחוב מזוודות וחבילות, ולמעט מקרים נדירים סייעו ככל יכולתם. היו כאלה שלא היססו להביע את שאט הנפש שלהם ואחדים אף בכו.

אבל באצטדיון החורף לא הוכן דבר כדי לקלוט את ההמון הזה. ביום הראשון לא היו שום מצרכי מזון. רוב העצורים, שהמצוד הפתיע אותם (המעצרים התחילו בארבע בבוקר), לא לקחו איתם אפילו שמיכה, ולא היו איתם בגדים, למעט אלה שעל גופם.

ביום הראשון סירבו השלטונות להתיר את כניסתם של אנשים שירות הסעד הלאומי לאצטדיון החורף. רק הקווייקרים יכלו להיכנס באותו יום ולחלק מצרכי מזון בכמות שהיתה רחוקה מלהספיק (שני ארגזי עוגיות לכארבעת אלפים איש).

רק ב-17 ביולי הורשה שירות הסעד הלאומי לארגן משהו שדמה למזון, אך המעשה הזה היה מאד לא יעיל, הן בגלל המחסור במצרכי מזון והן מפאת קשיי החלוקה: נאסר על הכלואים לעזוב את מושבי העץ שעליהם ישבו, ולשירות הסעד הלאומי לא היה כוח האדם הדרוש כדי לחלק את מצרכי המזון בטריבונות רוב הכלואים לא חשבו להביא כלים, צלחות, פנכות או כוסות, ומכיוון שהמזון חולק בעיקר בצורת מרק, הם נאלצו לחפון אותו בחלל שבין כפות ידיהן הצמודות.

לא היו מי שתיה וגם לא מים לרחצה או להדחה. ביום השני חיברו מכבי האש זרנוק שיצא מרחוב נלטון (Nélaton), חצה את כל אצטדיון החורף והגיע לחצר קטנה, וזה היה מקור המים היחיד (מן הסתם היו אלה מי נהר מהסן) ששימש לשתיה ולנקיון הגוף של תשעת אלפים גברים, נשים וילדים. לא היו אפילו בתי שימוש. היה צורך לחצות את כל אצטדיון החורף כדי להגיע לחצר שבה אלתרו עביטים [אסלות], והילדים, הם בייחוד לא יכלו להתאפק עד שיגיע תורם. הז'נדרמים התלוננו על השתן הנוזל במורד הטריבונות ומגיע עד חיל המשמר שלהם. כבר ברגע הכניסה לאצטדיון היה באוויר ריח באוש שיצר מחנק בגרון. את הפעוטות לא היה אפשר לרחוץ וגם לא להחליף להם חיתול. הכינים והשחין נפוצו במהירות.

מקור: רנה פוזנסקי (עורכת), 'ז'אק ביילינקי, עיתונאי יהודי בצרפת הכבושה: יומן, 1940-1942 (ירושלים: יד ושם, 2006), ע' 299-300.